

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Numeros aïratsats: 10 centims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

UNAS QUANTAS VERITATS

CUPÉMNOS una vegada mes, puig los successos aixis ho exigeixen, de assumptos relatius a la sort del partit republicà espanyol. L'última Assamblea celebrada a Madrid pels representants del partit republicà progressista ha donat lloch a espectacles poch edificants, com si ni avuy que tenim com diu la

reacció al damunt y qu' estém abocats tal vegada a trascendentals successos, los possible que la serenitat de judici se sobreposi a qualsevol altre consideració sempre y en tots casos de ordre secundari.

Es per nosaltres molt dolorós tenir que confessarho; pero la veritat avants que tot.

¿De qué 's tracta al cap-de vall?

Senzillament, de determinar *a priori*, si l' procediment revolucionari ha de adoptar-se ab exclusió absoluta de tot altre medi polítich, ó si es precis valerse dels procediments legals sense renunciar a l' empleo de la força, quan se presenti l' ocasió, las circunstancias ho exigeixin y hagi medis además, y aixó es lo més essencial, de sortir ayrosos de tan difícil empenyo.

Los partidaris de utilizar los dos medis a la vegada, després de acaloradas discusions, varen triuñar per una infima, per una insignificant majoria; pero majoria al fi. En cambi ls partidaris de la revolució a tota costa, no conformantse ab la ley de las majorias, lo primer que han fet ha sigut declararse en disidencia.

De manera que la revolució ja la fan; de moment se revolucionan contra 'l seu partit, lo qual resulta molt més cómodo que revolucionarse contra 'l govern.

Aixó vol dir, parlant en plata, que alardejar de sentiments revolucionaris no costa res, com res costa tampoch omniar tot' hora ab la revolució. Ferla ja es una mica més difícil.

Mes de vint anys de la seva vida ha empleat un home de caràcter com en Ruiz Zorrilla, tractant en vá desde son desterro, de condensar y fer esclatar sobre Espanya una purificadora tempestat revolucionaria. Tothom ha tingut ocasió de veure l' inutilitat dels seus esforços. Siga per falta de salut, siga perque 'ls desenganyys han fet decaure sas energias morales, es lo cert que un home tan viril y tenás, ha acabat per donarse de baixa en la política activa.

¿Cóm es possible que alguns elements dispersos, sense cohesió, sense medis, pugan ser mes afortu-

nats que aquell home que assumia en la seva persona y en lo seu prestigi las eternas aspiracions a un cambi radical realiat per medi de la força?

Consultin los tals elements ab la seva conciencia, medeixin ab serenitat las sevas forsas, sigan sincers, y ja que difícilment lograrán enganyar a ningú, procurin a lo menos no enganyarse a si mateixos.

Las revolucions no 's decretan; venen per ella mateixas. Las revolucions no esclatan al calor dels discursos, ni dels brindis de café; se desencadenan quan lo disgust de una nació menos ensopida de lo que ho está avuy Espanya, engendra tals corrents y tals ímpetus, que tothom acaba per respirar l' atmósfera revolucionaria. Tant impossible es en tals casos contenir una revolució, com en altrás circunstancias provocarla, perque a algú se li figuri que no hi ha mes recurs que apelar als cops de força.

En una paraula: la Revolució no será may mentres se proclami a tota veu en una Assamblea tolerada pels poders als quals se tracta de derrocar, perque desde 'l moment que toleran la celebració de tals Assambleas, es senyal segura y evident de que hi ha en l' atmósfera ayre suficient per viure y respirar. Los movimientos revolucionaris serán sempre l' últim recurs dels pobles oprimits. Quan una nació s' asfixia, es quan busca la vida, ó siga la llibertat, per tots los medis.

Aixó vol dir que aquests desplantes revolucionaris, per lo intempestius, no espantan a ningú, y molt menos als partits monárquichs, que veurán sempre ab molt gust com ens dividim fins al atomisme, faltats de una regla de conducta ferma, formal, constant y enérgica, deixantlos enterament lliure 'l camp de las traficas electorals.

¿Qué mes volen ells sino que ningú 'ls destorbi?

—Aixó no pot anar!...—dihem tots.—La nació está empobrida, envilida, desconceptuada. Impera per tot l' escándol y l' abús. Vivim dintre de un régimen artificios incapés de fer la felicitat de la patria.

Vint anys que venim dihent lo mateix, y vint anys que aixó dura, y durará vint sigles, si no mudém de conducta.

Parlant de la revolució la casa 's queda sense escombrar, quan preciament escombrar y fer neteja es lo que 's necessita.

Homes revolucionaris, si tals energias sentiu dintre del vostre esperit ¿per qué no heu d' emplearlas al servey de la ley, exigint la purificació de las costums electorals, encare que siga precis morir matant al péu de una urna? La lluyta constant de tots los dias, de todas las horas, de tots los instants, ab la ley a la ma y en desagravi de aquesta ley ultrajada, reconfortaría l' esperit públich, y si donava lloch a alguns sacrificis, aquests no serian estérils, per quant aqueixa atmósfera revolucionaria que avuy busquem en vá, atmósfera que no pot crearse artificialment, s' engendraria espontánea de la batalla entre un poble que no vol que l' enganyin y uns poders que únicament enganyantlo poden viure.

Y no se 'm digni que aquesta batalla es petita y mesquina dadás las aspiracions dels que pretenen

capgirarho tot, per quant més petit y més mesquí cent mil vegadas resulta predicar la revolució sense ferla y tal vegada sense creurehi.

La lluyta enérgica per la ley respon no sols a las exigencias del present, sino també a las necessitats del porvenir. Demá que vingúes la República per qualsevol circunstancia, no sería tan fácil que se distingués trobant un poble de barricaderos, com si contava ab lo concurs de un poble de ciudadans acostumats a la práctica de tots los drets democrátichs y al respecte degut a la ley de las majorias.

Los que en la present ocasió han desacatat l' facort de la majoria de l' Assamblea republicana progressista, sembran una mala llevar, y demostran ab la seva conducta, que aixis com avuy son impotents pera crear la República, demá que la tinguésem, foran incapassos pera sostenirla.

P. K.

En lo debat sobre la crisis s' ha vingut a suposar per part de 'n Sagasta qu' ell no vá caure perque tingúes por a algú, ni perque ningú tractés de imposárseli, ni molt menos perque se li arronsés lo llombrigo.

No, senyors, no... vá caure... res, per distracció... y casi hauria dit per tontería, si

aixó li li hagués estat bé. Perque ell vol passar per tot, menos per tonto.

Y no obstant, lo qu' es aquesta vegada 'm sembla que s' ha romput alguna cosa mes difícil de curar que 'l peroné.

O sino aquí 'l tenen humil, sumís, ajudant a n' en Cánovas a l' aprobació dels pressupostos, posant a la seva disposició 'ls vots de la majoria y logrant que D. Antón agrahit l' afalagui proclamantlo un verdader home d' Estat.

Y en efecte, D. Práxedes, plomant lo gall que s' han de cruspír los conservadors, es un home que 's troba en verdader estat... de ridiculés.

Envihém un afectuós saludo y la nostra felicitació més cordial als Sres. Nogués, Borrell y Mercadé, dignes director y redactors de *La Autonomia* de Reus, los quals després de permaneixen mes de una senmana en la presó de Barcelona, han sigut posats en llibertat, encare que provisionalment. Estimats com-

panys nostres son, y estém segurs de que á pesar de las persecuciones sufridas no desmayarán un instant en la defensa dels ideals democrátichs.

D. Arseni, al despedirse per Cuba, ha declarat que no anava allí á embolicarse ab las pretensions de cap partit: que 's proposa ser imparcial: que las elecciones serán lliures, y sent ell lo primer en respectar lo que surti de las urnas.

Si ho fá realment tal com diu, no puch menos d'enviarli un caluros aplauso.

Pero escolti, D. Arseni.

Aquesta política de respecte á l'opinió y de pureza electoral; per qué no l'imposa á la Peninsula, en lloch de anarse'n á Cuba á practicarla? Cuidado que aquí es tant ó més necesaria que allà.

Será molt bonich fer un ensaig en aquest sentit, may fós sino per veure quant temps duraria l'obra de Sagunto.

Los sagastins ajudan als conservadors en apariencia per patriotisme, y en realitat porque no se suspenguin ajuntaments, ab lo qual esperan poder guanyar las próximas elecciones municipales.

Animats de tals propósitos diuen:—No permetrem que s'aprobín los presupuestos fins que las elecciones municipales sigan celebradas. Y aixís acomodarem á la vostra, la nostra conducta.

Pero 'ls conservadors, per lo que puga succehir, pensan aplassar fins al Desembre las elecciones municipales. Y ab aixó venen á dir:—En pago de la ajuda que 'ns presteu ara, un cop tinguem los presupuestos aprobats vos donarem la gran patada del siglo.

Per conseguint lo patriotisme dels partits monárquichs queda reduhit simplement á veure qui amaga l'ou á qui.

L'Iberia periódich fusionista dispara ab bala roja contra l'actual ministre de Hisenda, afirmant que 'l Sr. Navarro Reverter ha de inspirar per forsa gran desconfiansa als tenedors de valors espanyols, en quant sent subsecretari del mateix ministeri que avuy despenya, jugava desesperadament á las bolsas de Londres y París.

A París—diu la Iberia—l'actual ministre va ser executat per falta de pago y aboná la meytat de sou descubert; pero á Londres no hi hagué arreglo, com ho demostra que fá poch una casa de banca de aquella capital seguía y no sabém si segueix encare un plet davant deli nostres tribunals contra 'l Sr. Navarro Reverter, en reclamació de las diferéncias de que aquest apareix responsable.»

Al criteri dels nostres lectors deixém los comentaris que 's desprenen de las gravísimas revelacions de la Iberia.

Unicament recomanarém á n' en Silvela que quan se decideixi á escriure l'*Auca del Ministro Malo*, no s'olvidi de posarhi un redoll que digui: «Juega á la bolsa y pierde.»

Pujar en Cánovas al candelero y desseguida propalar ell mateix noticias alarmants respecte á Cuba, vá ser una mateixa cosa.

Si un periódich arriba á atrevirse á escriure sols la meytat de las gravísimas novas qu' ell vá fer públics en un instant, no s'escapa: l'encausan totseguit y envían á presidí al director, antes que cantí un gall.

Pero per lo vist á D. Antón tot li está bé. Vulga Déu que no 's converteixi en lo Gran Galeoto de la desmembració de la patria.

Pero ben mirat las exageracions del president del Govern han respost á un fi polítich, fent que D. Arseni 's decidís á anar á Cuba.

No es poca ganga per D. Antón aixó de poderse treure del davant al home terrible de las *corassonadas*!

Hasta sembra que 'l turró li farà mes profit.

Solsona, la ciutat decadent de la montanya catalana que fá un any y mitj apenas vá quedarse sense jutjat de primera instancia, acaba de ser favorescuda pel govern ¿ab qué dirian? ¿Ab un bisbe!

Ja ho veihen: aixó es lo que més falta fá en aquest desventurat país. Si estém perduts com tothom suposa, á lo menos que no puga dirse que no portém molts bisbes al enterro.

Dillúns va efectuarse en lo port de Barcelona un nou embarch de tropas destinadas á Cuba.

Lo poble contemplava ab tristesa la marxa dels soldats, per més que aquests se mostravan animats y alegres.

Quina diferencia ab lo que succeheix á Fransa en ocasió de la marxa de las tropas destinadas á Mada-

gasca!... Allí d'expansions patrióticas no 'n vulguin més.

¡Ah! Allí la nació es viva, sent la República l'expressió més pura y real de la seva vitalitat. En cambi aquí, més val no dirho.

Allí la patria s' aixampla; en cambi aquí, 's tracta de un remey heroich y dolorós consistent en aplicar raudals de sanch peninsular al tractament de una malaltia crónica cubana.

CARTAS DE FORA.—*Banyolas*.—Uns joves aficcionados que volian donar una funció teatral tingueren de fer tota mena de gestions y esforços hasta conseguir que l'arcalde 's dignés concedirlos lo corresponent permis. Pero quan lo tingueren y 's proposaren utilizar lo pregoner públich per anunciar la funció, no 'ls sigué possible, dihentos lo citat arcalde que havian fet tart, y com siga que 'ls vehins no pogueren enterarse, lo teatro 's quedá casi sense ningú.—Mentida sembra que un arcalde de una població culta s'entretenga á contrariar las públicas y honestas expansions de la juventut.

* * * *Bagá*.—La girada de casaca del diputat Marin, no ha causat aquí 'l menor assombro á ningú, com no 'l causarà 'l dia que s'afilihi á las taifas de 'n Nocedal. Per la protecció que ha dispensat sempre al cacich que aquí hem hagut de sufrir durant tants anys, fent tota mena d'esfossos pera treure 'l dels mals passos en que s'havia trobat á consecuencia de la seva detestable conducta, per aixó mes que per altra cosa coneixem aquí al diputat per Berga, qui podrá ser molt bon amic dels seus compinxos; pero en cambi pels pobles que han de sufrir las demasias del caciquisme resulta una verdadera calamitat. Condemnat á patir mort y passió baix lo poder dels fusionistas, es molt sensible que haguem de continuar patintlas també baix lo poder de 'n Cánovas.

* * * *Cervelló*.—Hem tingut aquí un predicatore qu'entre altres conceptes ha sostingut la estupenda barbaritat de que es menos pecat lo robar y matar que 'l dir una blasfemia. De manera que havent desmerescut tant lo valor dels renechs, desde ara diu que 'ls carreters cremats, no dirán mes que:—Alabat siga Corpus, y tot lo mes, tot lo mes:—Vatua l'esquella!...

Hem tingut també bofetadas barrejadas ab parts de rosari. El Mossén va plantofejar á un minyó alt com un Sant Pau per que feya brometa, y l'endemá, no obstant de haverhi una prella de civils, l'agutzil va pegar á un altre jove; mes aquest li demostrá que no era manco, ventantli un raig de pinyas de certa classe, que alló semblava un ball de castanyolas.—Tots aquests espectacles han donat origen al següent ditxo que avuy se sent per tot arreu:—«Girat noy, que á missa pegan.»

FELICITACIÓ

Táquila, señor Silvela: aixis m'agradan los homes, que no se 'n vajan ab bromas, y, amunt, com més mar més vela. Lo sé á arranque fecundo, siga 'l que 's vulga 'l seu fi, demostra ten clar que aquí aun hay patria, Veremundo.

¿Qué 's pensava 'l malaguenyo?

¿Que no hi havia ningú pron capás de ferli 'l bu y oposarse al seu empenyo?

¿Que podía seguir fent lo que li vingues de gust, y que, fos ó no fos just tothom li diria amén?

Donchs ara 'l monstro orgullós haurá vist pal pant la tela, que aquí tenim un Silvela que vale lo menos dos.

Vosté té la rahó á garbas y per xó en l'actual moment trobo que ha fet santament al pujárseli á las barbas. Bo es que en certas ocasions hi hagi qui demostrí fueros ¡No tot han de ser Romeros Berangers y Cos-Gayons!

Ara lo que convindria, per milló assegurá 'l plet, es que aixó que vosté ha fet ho repetís cada dia.

Un subjecte de la mena de don Anton, no s'enfunda al rebre una sola tunda; se 'n hi ha de dá una dotzena.

Ara que ja ha comensat ¿qué li costa de seguir, sapient que obrant així fa un' obra de caritat?

Per alcansá un éxit gros vosté té la mida justa, porque ¿sab? la pitjor fusta sempre es la del mateix tros.

¿Quin es lo punt vulnerable de don Antón? ¿Per quin lloch pot lográ apagar-se 'l foch del seu orgull indomable?

Vosté que 'l coneix anys há y 'l ha vist pujar de ré, per forsa té de sabé com se 'l ha de derribá.

¿Quin aplauso se li espera si ho consegueix!... La nació s'está mirant la funció assentada á la barrera. Y aixis com ja té 'ls xiulets per quan caigui 'l seu contrari, per vosté guarda un armari de cigarros y barrets.

¡Apa, donchs, trompada neta, y á terra aquest guerxo bran! ¿Que á pesar dels cops no cau? Pues se li fa la trabeta. La gran qüestió, 'l nostre empenyo es que depressa, volant, vosté 'ns tregui del davant al fulano malaguenyo. Fet aixó, si queda pasta y 'l humor no se li altera,

veji si troba manera de inutilisá á en Sagasta. Luego pegui carpetasso á en Pidal y á n' en Moret, y després, tirant al dret, tregui del mapa á en Gamasso. ¿Que per fi está ja acabada la feyna de derribá? Unicament faltará 'l últim pas de la jugada. Busquem algú que 'l amoli y 'l desbarati á vosté y... ¡llavoras si que á fé será aixó una bassa d'oli!

C. GUMÀ.

¿DE QUÉ VA MORI 'L DIFUNT?

UENO. 'L govern fusionista es mort. «Derramemos una lágrima sobre la tumba de aquél que fué nuestro amigo y luego...» Luego mirém si podém averiguar com, de qué, per qué, de quina manera ha mort. ¿Quins son los seus próximos parents? ¿En la seva darrera malaltia ¿quins metjes 'l han assistit?

Els son los que 'ns podrán donar noticias seguras, exactas y dignas de fé.

Parentela del govern difunt: aquí tenim los principals individuos:

En Sagasta, en Groizard, en Canalejas, en Paigcerver, en Maura...

Comensém pel primer, qu'es lo qui intervenia mes en la casa.

—Senyor don Práxedes, ¿de qué va morir lo pobre govern fusionista?

—¿Lo govern fusionista?... (Pausa.) ¿De qué va morir?... (Un'altra pausa.) Home, si li haig de ser franch, lo dia avants de portarlo al cementiri estava perfectament bo.

—¿Qu' es veritat que va morir d' un susto?

—¿Lo goberna?... (Arronsament d'espalllas.) Que jo sápi-

ga, no.

—O potser del trancasso. ó del porrasso... ó del sablasso...

—No 'n sé absolutament una paraula.

* * *

Cridém al parent segon.

—¿Tindrà la bondat, senyor Groizard, d'explicarnos com va anar aixó de la mort del govern?

—Es senzillísim. Al vespre era viu y l'endemá ja no 's be-

llugava...

—Pero ¿qué? ¿va tenir un atach apoplétiq, ó nerviós, ó...

—Me sembra molt que... que... que no va tenir res.

—¿Y donchs?

—¡Oh! (Tancant los ulls y fent una mueca.)

* * *

Tercer parent.

—¿Qué hi ha de la mort del govern, senyor Canalejas?

—¿No 'n sab res?

—¿Que no hi era vosté?

—¡Ah! ¿No vol enrahonar?

* * *

Sembra que pél cantó de la parentela 'ns quedarém comple-

tament á las foscas. Aném pels metjes, que devegadas ne sa-

ben alguna cosa de la mort dels seus clients.

—Don Anton ¿podria dirnos com va ocorre la defunció del govern fusionista?

—¡Pron!... Van enviarme á buscar, vaig donarli una mirada y mentres estava ab aixó, 's va morir.

—¿Quina malaltia tenia?

—Cap.

—¿No patia de res?

—No.

—¿Que potser va morir de massa bo?

—Devegadas!... Se 'n han donat molts cassos...

—¿No sab vosté si en los seus últims moments va rebre una visita que va disgustarlo, que 'l va impresionar, que 'l va po-

sar entre l'espasa y la...?

—¿Y la pare?... (Ab molta energia.) ¡Es fals, completament fals!... Lo govern va morir-se... porque va tenirho per conven-

ient.

* * *

Consultém al segon metje, don Arseni.

—¿Qu' es veritat que vosté va assistir al govern en la seva malaltia?

—¿Jo? (Ab admirable candidés) ¿Que vol dir que va estar malalt?

—Bé ho diuhen!... ¿Que no ho sabia vosté?

—¿Jo?... (Ab més candidés encare.)

—¿Tampoch sab qu' es mort?

—¡Ah!... (Lo colmo de la candidés.) Aixó sí; per o...

—Pero ¿de qué va morir?

—Jo... (Després de pensar un rato.) Jo tinc entès que 's va morir per... per... perquè li va donar la gana.

Preguntém a un altre metje, y prou.
—Senyor Gamazo ¿pot manifestarnos de quina malaltia va morir l'últim govern?
—No.
—¿Que no ho sab?
—¡No!
—¿No era un dels que 'l visitaven vosté?
—¡No!!...
—¿No van enviarlo á buscar á última hora?
—¡¡¡Nóooo!!!

Vejin si han vist may un cas més original.
Lo govern se 'n va á can Pistras davant de trenta testimonis, entre metjes y parents.
Y ningú, ningú ¡ningú! sab de qué ha mort.
L'únic que se sab positivament es que ja está enterrat.
Y que ja hi ha hagut una pila de bofetades per arreplegar l'herencia.

FANTÀSTICH.

N vista de que pera 'l reemplás del any pròxim se demanan al país á la ratlla de 100,000 homes, pot Espanya doanrse compte de que ja 's coneix que qui mana son los conservadors.

Las familias que no dispon de medis de fortuna per redimir als seus fills, podrán ben assegurar que la persona que ocupa avuy 'l ministeri de la Guerra, mes que general Azcárraga, mereix anomenarse general *Ens-carrega*.

Son molts los obligacionistas de la companyia del Nort que 's mostran indignats, desde que la Junta va decidir pagar los cupons en pessetas, en lloch de ferho en franchs, com ho venia practicant fins ara.

Un dels tals obligacionistas, agitant los punys, exclamava:
—Si hi ha una cosa que 'm reventa es aquesta falta de franquesa.

Pero que s' esperin los obligacionistas, qu' encare no som allá ahont aném. Avuy poden fer escarafalls á las pessetas, que no per aixó deixarà de venir un dia en qu' exclamarán ab veu surtida de lo mes fondo del seu cor:—Ara 'n tinguessim!

Aixó succehirá en quant, baix las santas inspiracions del ilustre Marqués de las Cinquillas, la companyia del Nort, en lloch de metálich resolgui repartir indulgencias, medallas y estampetas benehidas pel Papa.

Girant á l' inversa un antich refrán de la terra, dirá 'l beatífich marqués als pobres obligacionistas:
—Confihéu en Deu Nostre Senyor, que 'ns té reservat per l' altra vida 'l pago dels cupons que aquí no 's percibeixen, y no olvidéu sobre tot que primer es la devoció que l' obligació.

Després de presentar una proposició tractant de subjectar á la premsa á la jurisdicció del ram de Guerra, l' héroe de Sagunto ha marxat á Cuba.

Pero avants d' embarcarse, ha pronunciat varios discursos, confessant de la manera mes ingénua qu' en las qüestions legals no hi entén pilota.
—Apenas—va dir—alcanza á ellas mi telescopio.

Prenemne nota. L' héroe de Sagunto en lloch de ulleras, gasta telescopio.

Y lo mes xocant, apropósit de aquest instrument propi dels observatoris astronómichs, es que moltes vegadas mentres ell hi mira, á nosaltres ens fa veure las estrellas.

S' ha comentat molt aquests dias la frasse de un acaudalat banquer barceloní, partidari acérrim de las ideas conservadoras, y senador per mes senyas, que asseguran que á propósit de la nova situació política, va dir en una conversa:
—Tot aixó se 'n va á rodar.

Per la nostra part no dirém si se 'n va ó no se 'n va á rodar: lo que sí 'ns sembla es que tot aixó ja no pot anar ni ab rodas.

Lo Sr. Sedó pensa fer encasillar al seu noy gran com á candidat pel districte de Tarrassa.

Molt respectable es sens dupte l' amor de pare; pero se 'm figura que 'ls tarrassenchs son prou homes per enviar á dida al noy del Sr. Sedó, obligant al seu

pare á encarregar-se, com es molt natural, dels gastos del didatje.

¿Y donchs que s' ha figurat l' amo y senyor del Cairat?

La ruptura entre en Cánovas y en Silvela ara sí qu' es completa y definitiva.

En plena sessió del Congrés l' altre dia van partir peras, daurant la pildora venenosa que van suministrar-se mútuament, ab totes las exquisitats de la eloqüencia y de la cortesia.

En Silvela ha aixecat bandera proclamant-se jefe de un nou partit conservador que ostentará 'l nom de independent.

Ja veurém quants diputats li deixarán portar á las futuras Cortes.

Perque si ell representa als *independents*, D. Anton y en Romero representan las *dents*.

Y ja es sabut de sobras qu' en aquest país las dents s' ho menjan tot.

A un que te fábrica de objectes d' estany vaig preguntarli l' altre dia:

—¿Qué tal marxa 'l negoci?
—No va mal—me va respondre—sobre tot desde que han pujat els conservadors.

—¿De veras?
—Sí home: actualment se 'ns fan uns pedidos que no hi podém donar l' abast.

—¿Pedidos de qué?
—De que vol que signin: de *pitos*.
—Ditxosos vostés que fan *pitos*. En cambi á nosaltres, pobres periodistas, ens fan pagá 'l *pato*.

Llegeixo:
«Ha quedado acordado el nombramiento de gobernador de Castellón á favor del Sr. Corcoba.»

Ja sabia jo que ab la pujada dels conservadors un ó l' altre hauria de carregá ab el *gep*.

—Lo que passa á Cuba—deya un polítich—indica que s' ha romput lo pacte del Zanjón.

Caldria ara saber una cosa—repliquém nosaltres—y es si en Martínez Campos al embarcarse s' emporta prou *aygua-cuit* per enganxarlo.

L' explicació franca y leal de las causas que van produhir la crisis y 'l cambi de ministeri, no la donará ni en Cánovas, ni en Sagasta, ni ningú.
Echegaray va escriure un drama titulat: *Lo que no puede decirse*.

Pero 'ls polítichs de la restauració de lo que no puede decirse, n' han fet una comedia.

CANTARELLAS

Dintre ton llibre de resos totas mas cartas hi guardas: sols per xó durant la missa, resas la mateixa páguia.

No vull quan vagis á missa que prenguis l' aygua beneyta porque tinc zelos d' un' aygua ahont tantas mans hi rabejan.

Vareig fé pintá una creu á la porta de ta casa, y ara tothom diu que hi ha detrás de la creu lo diable.

Vols que ton amor olvidi sapiguent que no ho puch fer, puig si Deu s' ho proposava quedaria malament.

Los teus ulls, vulgas no vulgas han de causar ma desgracia, puig quan los tancas me moro y quan los obras me matas.

J. PUIG CASSANYAS.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Te-a-tro.
- 2.ª ENDEVINALLA.—La Lluna.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—L' Arlesiana.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Riudecols.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Per altafullins, Altafulla.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans C. de la Montanya, Un que ha tingut el dengue, B. Bañeu, Joanet Rocavert y Titaina; n' han endevinadas 4, León de Glizzana, y Pepet dels timbals; 3, S. Galán per tot y Fajaalta; 2, Manelet, J. Smerrot y F., y Joseph Sunab; y 1 no més, E. Vidal y Un Cessant.

XARADA

Per dos-quart tercera-quart al total Sr. Sirvent li ha marxat lo dependent y ara está en un' altra part que s' atipa de valent.

Com qu' es quint-quarta la casa sovint quart-dos sol menjar: ningú li empeta la basa, y no crech sigui tan ase que d' allí se 'n vulgui anar.

Que á *Hu-tres-quart* se 'n aniria, va dir, que hi té alguns parents y ans, quan hi era fam patia, puig passava més d' un dia sense fer pétar las dents.

JOAN ROMA.

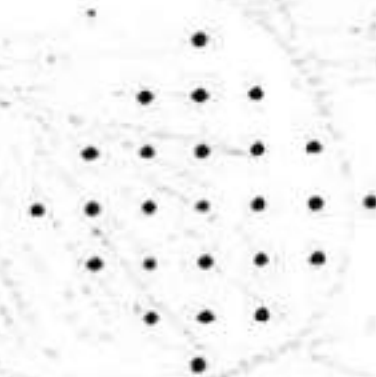
TRENCA-CLOSCAS

ANA BATLLE NAVÁS
REUS

Formar ab aquestas llettras lo titol de un juguét comich castellá.

A. BATLLE NAVÁS DE REUS.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: los quadrúpedos ne tenen.—Tercera: objecte preciós.—Quarta: relació de parentiu.—Quinta: Los matalassers ne gastan.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

GONNELLA POÉTICH.

CONVERSA

—¿Ahont vas, Leonor?
—A Romea á veure un melodrama que m' han dit qu' era molt cayó.
—Y ¿cóm se titula?
—Búscalo, que tu mateix ho has dit, y si no ho trobas, cal-cula que al revés també t' ho he dit jo.

A. F. y F.

GEROGLIFICH AL A OAL

LaKKaK

false

UUU

AI FREDO BRIGUETS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAE

Ciudadans F. Ferrer, Leon de Glizzana, Coco, J. Sallut, Un de Sabadell, C. Otinau, J. Avelia, Joseph E. y P., J. P. B. Anton Fort, G. (a) Nen Coll, R. M. P., A. Vilá M., M. M. Nen de Mamas, Pepito, Francisquet, P. A. Cargol, M. M. Barrera, Un Llagostí y C., F. S. (Nas de Vicari), Peret de Gracia, P. Alberti, y E. Vidal:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Galán per tot, Leon de Glizzana, Señu Alas, Joanet Rocavert, Sanch de Cargol, R. Muntané, M. Carrancá, Un Arreplega F. de A., J. Vidal I. Martí, Gonnella poétich, Pere Prat y Vila, Jaume Mestre de Casas, Ramon Ballet, y Pere Carreras:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

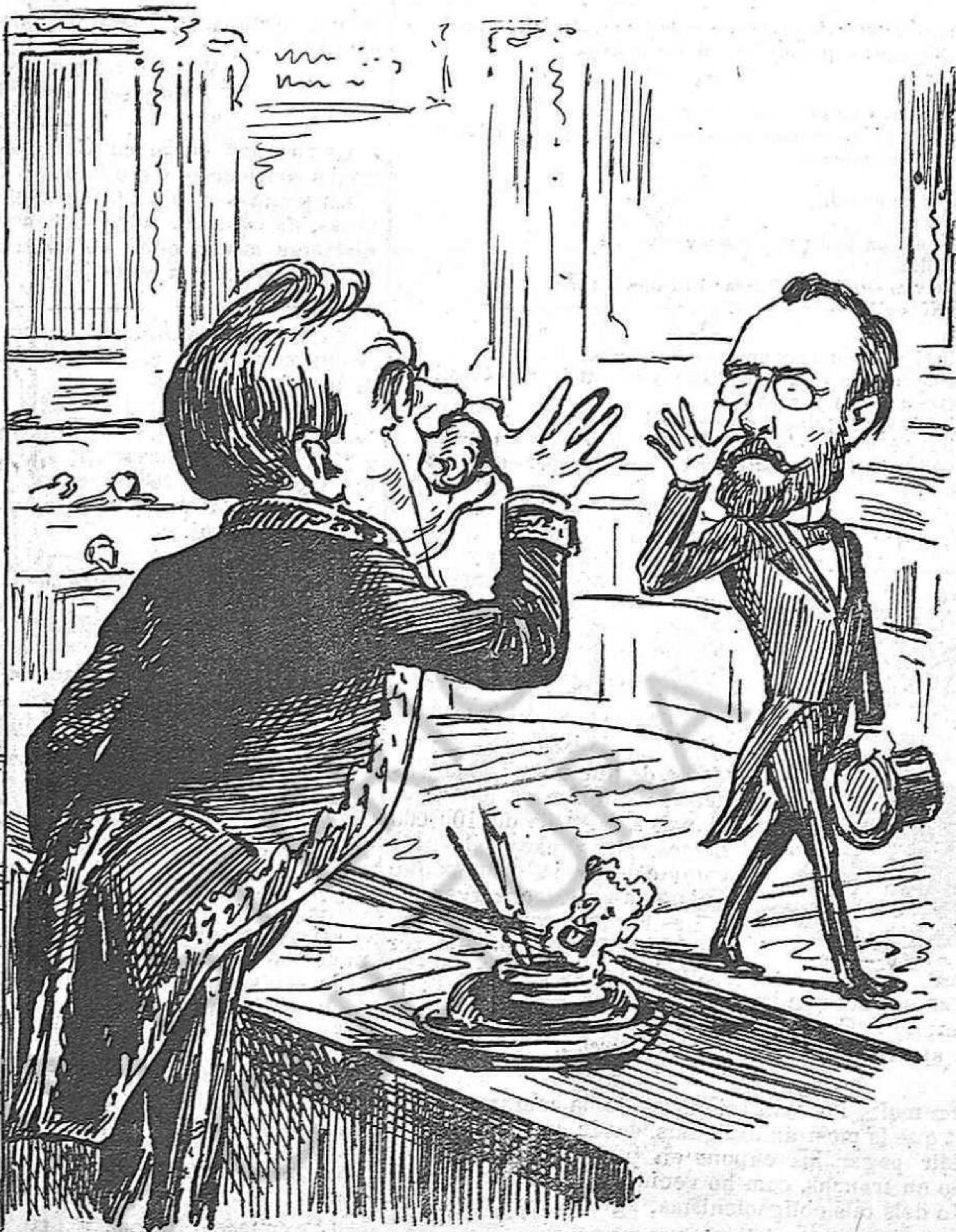
Ciudadá Pistacho: Va bastant bé.—Joseph Sunab: Es molt flux.—A. Planells: Vosté pensa molt bé; pero lo que 'ns ind ca ja ho havém dit nosaltres infinitat de vegadas.—Franquet: Las poesias no son insertables.—Sisquet del full: Idem. la de vosté.—J. Starams: Estan molt bé.—Ll. Salvador: Ho aprofitarém.—Salva Moga: La major part de lo que 'ns envia es traduhit.—Un Guerritista: Gracias per l' advertencia.—M. M'enrich: no serveix, y li dihem sense rodeigs porque quant mes amichs més clars.—Trenyina: Está bé! 'l aprofitarém.—I. F. (Perelló): L' assumpto es de carácter particular y no té prou importancia porque s' haja d' estampar en llettras de motllo.—P. B. (Vilafranca): Hem determinat que totes las noticias de siqueira vila se 'ns trasmetin per conducto del corresponsal.—J. Ximó: Las poesias son fluxas S. C. (Vilas de Mar): Si haguessem de donar noticia de totes las funcions de teatro que 's representan á Catalunya, no 'ns bastaria tot l' espay del periódich.—Palet de Mar: La combinació es enginyosa y veurém de aprofitarla.—Marangí: No 'ns ha sigut possible complaure 'l, porque 'l numero estava ja compaginat.—R. Ricart: Li agr: him lo bon recort.—Follet: Va molt bé; gracias.—Japet de l' Orga: Procurarém treuren al seu temps tot lo partit possible.—Pelotari: Lo quento es infantil: de lo demés n' aprofitarém alguna cosa.—Jumera: L' article no 'ns acaba de fé 'l pés.—J. O. R.: No 'ns fa 'l pés.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, Impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

—D. Arseni, felis viatge, y tingui la plena seguretat de que mentres vosté salva la patria de la guayaba, aquí 'm quedo jo a salvar la patria de las garrofas.

LO ROMPIENT CONSERVADOR
 —Adeu, avi rapatani.
 —Adeu, hereu incivili.
 —A n' a mí no hi ha qui 'm mani.
 —¡Ay que te 'n dono de fill!...

UN CÁSTICH

En expiació de las sevas grans culpas se troba avuy condemnat a engreixar lo gall que s' ha de menjar en Cánovas per Nadal.

ALEGRÍA GERMÁNICA

¡¡Hurra!! Ab la pujada de 'n Cánovas y en Tricornel ara sí que acabarem d' empastifá a l' Espanya!

